

นิทานเวตาล เรื่องที่ ๕

นำเสนอเมื่อ : 19 ก.ย. 2551

นิทานเวตาล

เรื่องที่ ๕

พระเจ้าวิกรมมัททัย

ต้องทรงพระดำเนิรกลับขึ้นไปเอาตัวเวตาลลงมาจากต้นอโศกอีกครั้ง

เสียงเล่านิทานของเวตาลนั้น ดุจมีเวทย์มนต์ทำให้เปล็ดเปล็นจนพระเจ้าวิกรมมัททัย
หลงตอบคำถามเจ้าเวตาลมาหลายหน
คราวนี้ทั้งสองพระองค์ทรงระมัดระวังตัวเป็นที่สุด และในระหว่างทางนั้นมีความเงียบสงบอยู่ได้ไม่นาน
เวตาลก็เริ่มเล่านิทานอีก แล้วกล่าวว่าเป็นความจริงอีกเช่นเคย

"ขอเดชะ ข้าแต่พระราชอาชฎาผู้ทรงคุณประเสริฐ ฝ่าบาททรงมีพระปัญญา
ยากยิ่งกว่าผู้ใดจะเสมอเหมือนในโลกนี้ก็จริง แต่หมาซึ่งเป็นสัตว์สี่เท้ายังรู้พลาดและหลวมเวลาเหยียบที่ลื่นฉันใด
ผู้เป็นนักปราชญ์ แม้มิปัญญาสักเพียงใด..."

เวตาลพูดยังไม่ทันขาดคำ พระเจ้าวิกรมมัททัยก็ทรงจับยาม กระจกแรงๆ
เวตาลร้องครวญครางเหมือนดังเจ็บปวดมากเหลือเกิน

"โอ๊ยๆๆ"

แต่เพียงครู่เดียว เวตาลก็เล่านิทานต่อไปด้วยเสียงอันสดใสว่า

ณ เมืองมัลละ ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือของอินเดีย มีเมืองๆ หนึ่ง ชื่อเมือง "จันทร์อุทัย"
มีพระราชาชื่อว่า "รันธีระ"

โดยพระองค์มีข้าราชการบริพารคนหนึ่ง ชื่อว่า "คุณสังกร" ซึ่งรับราชการในตำแหน่ง "ธรรมมาธิการ"
คอยสอดส่องดูแลความสงบสุขทั่วไปของประชาชน

คุณสังกรนั้นแตกต่างจากข้าราชการบริพารทั่วไป เพราะเป็นคนฉลาด มีความยุติธรรม
การตัดสินคดีในแต่ละครั้งจะเป็นไปด้วยความรอบคอบอย่างยิ่ง ถึงแม้จะมีผู้มาตัดสินบนมากมา
ซึ่งพอจะทำให้ครอบครัวอยู่สุขสบายไปทั้งชีวิต คุณสังกรก็ยังมิยอมรับ

ดังนั้นคนทั้งหลายในเมืองจันทร์อุทัย จึงพากันรักและเคารพนับถือคุณสังกรเป็นอย่างมาก
แต่ถึงจะเคารพนับถือเพียงใดก็ยังมีสามารถป้องกันการโจรกรรมทั้งหมดได้
จนประชาชนไม่รู้จะหาทางแก้ไขกันอย่างไร จึงรวมตัวกันไปร้องทุกข์ต่อคุณสังกร

คุณตั้งกรได้ฟัง ก็พาพวกพ่อค้าและชาวบ้านที่เป็นทุกข์เหล่านั้น เข้าเฝ้าพระเจ้า **รันธีระ** และบอกให้กราบถวายบังคมทูลให้ทรงทราบ

เมื่อพระเจ้ารันธีระทรงทราบ ก็ตรัสปลอบโยนเป็นอย่างดี พลากรับสั่งว่า

"พวกเจ้าจงวางใจเถิด คืบวันนี้ข้าจะจัดการอย่างใหม่ พวกเจ้าทั้งหลายต้องสิ้นความเดือดร้อนกันในคราวนี้แน่"

และในคืนนั้นเอง พระเจ้ารันธีระก็ทรงปลอมองค์แบบโจรสลัดแอบออกไปนอกพระราชวังเพียงลำพัง แม่ผู้อยู่ใกล้ซิดก็มิอาจรู้ได้ พระองค์ทรงดำเนินไปตามถนนในพระนครอย่างซำๆ ทันใดก็มีชายคนหนึ่งทะเล่ลุกขึ้นมาจากที่มีดซึ่งไขก่าบังวางอยู่ แลวรองถามว่า "เฮ้ย นั่นใครวะ"

พระเจ้ารันธีระ รับสั่งตอบว่า "ข้าเอง เป็นโจร แล้วเอ็งล่ะเป็นใคร"

โจรก็ตอบว่า "ข้าเองก็เป็นโจร เหมือนเจ้านั้นแหละ มา...เอ็งกับข้าจงไปด้วยกันเถิด"

เจ้าโจรมิมีท่าทีสงสัย ดังนั้นพระเจ้ารันธีระกับโจรก็พากันเดินไปตามทาง ได้พบพวกโจรชุมนุมอยู่ตามท้องถนนเป็นอันมาก แต่พวกโจรเหล่านั้นมีที่กำบังที่ดี หากเจ้าโจรไม่บอก พระเจ้ารันธีระก็ไม่มีความรู้ได้เลย

ในไม่ช้า พระเจ้ารันธีระและโจรผู้เป็นนุสหาย ได้กระทำการโจรกรรมได้ทรัพย์สินมีค่ามาจำนวนมากแล้ว โจรจึงพูดกับพระเจ้ารันธีระว่า

"นี่แน่ะเกลอ ข้าได้ทรัพย์สินมากตามต้องการแล้ว ข้าจะกลับไปพักผ่อนของข้าละนะ"

พระเจ้ารันธีระ ทรงได้ยืนตั้งมั่นก็แอบยินดีในพระทัย เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยอย่างแน่วแน่แล้วว่า จะต้องตามไปให้ถึงรังโจรพวกนี้ให้ได้ ดังนั้นพระองค์ทรงขอตามไปที่ของโจรด้วย โจรก็ไม่นึกอะใจในท่าทีของพระเจ้ารันธีระเลย เพราะพระองค์ทรงกระทำกริยาทุกอย่างให้เหมือนพวกโจรมากที่สุด โจรจึงไม่ทันระวังตัว และชวนพระเจ้ารันธีระไปกินเลี้ยงสุราก็ยังที่ของตน

ในระหว่างทาง พระเจ้ารันธีระทรงทอดพระเนตรเห็นรูหูรูหูหนึ่ง พระองค์ทรงแสดงความยินดีทั้งคำพูดและอาการ เพราะการที่ได้พบรูหูนั้น ตามประเพณีของโจรให้ถือว่าเป็นโชคดี เมื่อโจรเห็นเช่นนั้นก็พอใจ และยังเชื่อนิทใจว่าพระเจ้ารันธีระเป็นโจรจริงๆ จึงวางใจและสอนทำสัญญาฉบับสำหรับเป็นรหัสผ่านประตูเข้าไปยังที่พักของโจร

เมื่อไปถึงป่าแห่งหนึ่ง พระเจ้ารันธีระกับสหายโจรก็พากันทำสัญญาดำเนินตามที่ได้ข้อมกันไว้ ไม่นานก็มีคนถืออาวุธออกมาถามรหัสลับ ทั้งสองก็สามารถตอบได้แล้วพากันเดินผ่านเลยไป ซึ่งพระเจ้ารันธีระก็ทรงสังเกตและจดจำสัญญาฉบับเหล่านั้นไว้จนหมด ทั้งยังทรงสังเกตทางเดินและทำเครื่องหมายไว้ทุกประการ

ครั้นเดินต่อไปไม่นานก็ถึงเชิงหน้าผา โจรก็เดินไปที่หน้าผาแล้วทำความเคารพเสร็จแล้วเดินไปที่วางแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับบริเวณนั้น เลิกหญ้าขึ้นก็เห็นฝาปิดปากหลุม

โจรสกับพระเจ้ารัตนธีระก็ช่วยกันเปิดฝานั้น จึงแลเห็นแสงสว่างอยู่ภายใน
โดยยินเสียงคนพูดคุยกันอยู่ตามกลางอย่างสนุกสนาน

นายโจรสชวนพระเจ้ารัตนธีระ ให้เดินตามลงไปในห้อง ครั้นพอถึงพื้นเบื้องล่าง
พระเจ้ารัตนธีระก็ทอดพระเนตรเห็นเป็นห้องโถงใหญ่ มีคบบไฟจุดปักไว้โดยทั่ว โจรสพาพระเจ้ารัตนธีระไปยังห้อง ๑ ห้อง
ที่ห้องนี้มีพวกโจรสกำลังฉลองสุราก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก

พระเจ้ารัตนธีระ ทอดพระเนตรเห็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ มีตำแหน่งเป็นกองตระเวน
กลับเป็นโจรสเสียเอง ก็ทรงถอนพระทัย และทรงทราบในทันทีว่า เหตุใดการโจรสกรรมจึงไม่สงบลงได้เลย

ฝ่ายนายโจรส ผู้ซึ่งพาพระเจ้ารัตนธีระเข้ามาในห้องนั้น ปรากฏว่าเป็นนายช่างหัวหน้าโจรสเอง
นายโจรสจึงแนะนำให้พวกโจรสทั้งหลายได้รู้จักกับโจรสที่มาจากใหม่ แล้วซักถามถึงผลงานซึ่งกันและกัน
สักครู่ก็พากันไปกินเลี้ยง ดื่มสุราฉลองกันอย่างสบาย

เวลาผ่านไปสองสามชั่วโมง คบบไฟที่ติดอยู่เริ่มจะมอดลง ความมัวเริ่มมาเยือนคนเหล่านั้น
ต่างคนก็ต่างล้มตัวลงนอนระเกะระกะไปตามๆ กัน สักครู่ก็มีหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง
นางเป็นหญิงรับใช้ของพวกโจรส ครั้นนางได้เข้ามาพบกับพระเจ้ารัตนธีระ นางก็ตกใจ เพราะจำได้ จึงทูลถามขึ้นว่า

"พระองค์เสด็จเข้ามาอยู่ในหมู่พวกโจรสไปทำไม พวกโจรสเขาบัพยอกพวกเราได้ยังไงเพคะ
พระองค์รีบเสด็จหนีไปโดยเร็วเถิด ถ้าไม่เช่นนั้นคนพวกนี้ตื่นขึ้นมา จะต้องฆ่าพระองค์แน่ๆ เลย เพคะ"

พระเจ้ารัตนธีระรีบพระดำเนินกลับพระราชวัง ตามคำเตือนของหญิงรับใช้ทันที

ครั้นเมื่อเสด็จกลับถึงวังแล้ว ก็ทรงเปลื้องเครื่องปลอมพระองค์ได้ไม่ทันไร
พวกพ่อค้าในพระนครก็พากันมาราบบังคมทูลขอเขาเผ่าอีกครั้ง

"ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงความยุติธรรม เมื่อวานนี้เหล่าข้าพระบาท
กราบทูลเรื่องโจรสมาด้วยความเดือดร้อน พระองค์ก็ไต่ทรงเมตตาปลอบใจ และทรงสัญญาว่าจะกำจัดพวกโจรสให้ได้
แต่เมื่อคืนนี้ พวกข้าพระบาทกลับต้องเสียชีวิตเสียเป็นจำนวนมากให้กับพวกโจรสหนักกว่าเดิม พระเจ้าคะ"
พระเจ้ารัตนธีระ จึงทรงรับสั่งกับพวกพ่อค้าว่า

"เอาเถอะ พวกท่านไม่ต้องเป็นห่วง เราจะเอาทรัพย์สินกลับมาคืนให้พวกท่านให้ได้
และเราจะทำลายพวกมันให้สิ้นซากในเร็ววัน

ฝ่ายพวกโจรสเหล่านั้น เห็นโจรสคนใหม่หนีหลบไปตั้งแต่ตอนกลางคืน ก็ยิวคั่นหาที่ไม่พบตัว
ก็รู้แน่ๆ ว่าอาจมีภัยมาถึงในคืนนี้แน่ นายโจรสจึงรีบประชุมพวกสมุนโจรส และจัดเตรียมอาวุธที่จะใช้ทำการต่อสู้

ครั้นพระจันทร์ขึ้น พวกโจรสที่ชุมนุมอยู่ก็มองเห็นพระเจ้ารัตนธีระ ทรงนำหน้าพวกทหาร
และรีบเสด็จดำเนินโดยมีไฉ่ระมัดระวัง เพราะพระองค์ทรงประมาทว่า
พวกโจรสคงจะไม่สงสัยและคงจะกำลังหลับเพราะการเลี้ยงสุราก็เหมือนอย่างเคย
ครั้นพระองค์ทรงเห็นพระทัยว่าจะต้องจับโจรสเหล่านั้นในถ้าได้คืนได้ เพราะความประมาทของพวกโจรสเอง
แต่กลับกลายเป็น พระเจ้ารัตนธีระเป็นผู้ประมาทเสียเอง

และเมื่อพระองค์ ทรงนำทหารไปถึงตรงบริเวณที่โจรสแอบชุมนุมอยู่นั้น
นายโจรสก็ปล่อยให้พวกทหารเดินถล่มเข้าไปถึงในไกล
แล้วจึงให้สัญญาณพวกที่ชุมนุมอยู่ ทันใดพวกโจรสก็ขึ้นมาจากที่ซ่อนพร้อมกัน และได้เข้าโจมตีทหารวังโดยมีทันรู้ตัว
ก็พากันแตกตื่นกระจัดกระจายพากันถอยหนีไม่เป็นกระบวน

ฝ่ายพระเจ้ารัตนธีระ ก็ชะงักทรงหยุดยั้งประจันหน้ากับนายโจรส
แล้วทั้งสองก็ชักดาบออกต่อสู้กันเป็นสามารถ พระเจ้ารัตนธีระนั้นทรงชำนาญในเพลงดาบเป็นอย่างดี
ส่วนนายโจรสก็ชำนาญไม่แพ้พระองค์ทั้งสองต่อสู้กันอย่างรุนแรงและดุเดือด ต่างผลัดกันรุกและรับอยู่นาน
จนกระทั่งนายโจรสพลาดเหยียบก้อนหินจนล้มลง พระเจ้ารัตนธีระได้โอกาสก็ทรงจับนายโจรสมัดมือไขวหลัง
แล้วทรงผลักใส่ให้นายโจรสเดินเข้าสูพระนคร โดยให้พระแสงดาบจับบังคับ ส่วนพวกสมุนโจรส

เมื่อเห็นนายของตนล้มลงก็วิ่งหนีเอาตัวรอดไปจนหมดสิ้น

ครั้นรุ่งเช้า พระเจ้ารันธิระรับสั่งให้คุมตัวนายโจรออกมาอาบน้ำชำระล้างร่างกาย แล้วแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี ให้ขึ้นนั่งบนหลังอุฐแล้วจูงตระเวนไปรอบๆ พระนคร โดยมีผู้ประกาศข่าวป่าวร้องประจานนำหน้าไปดวยว่า

"ท่านทั้งหลายจงฟัง นี่เป็นพระราชโองการโปรดฯ ให้เรามาประกาศป่าวร้องให้ท่านทั้งหลายทราบว่า คนคนนี้เป็นโจร ซึ่งลักลอบปล้นสะดมพวกเรา ขอให้ท่านทั้งหลายชวนกันมาประชุมในเย็นวันนี้ที่หน้าประตูเมืองด้านทะเล เพื่อจะได้รู้โทษของการประกอบกรรมชั่ว"

พระเจ้ารันธิระ โปรดฯ ให้ประหารชีวิตนายโจรด้วยวิธีเอาตัวขึ้นตีตะปูทั้งมือและเท้าให้กางออก สิ่งใดที่นายโจรอยากกินก็ป้อนให้กิน เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ทรมานต่อไปได้อีกนานๆ และเมื่อเห็นว่าใกล้จะตายก็ให้หลอมทองคำเทลงไปในคอ จนกว่าทองคำจะละลายแล้วแตกออกมาตามคอและส่วนอื่นๆ ของนายโจร

ครั้นได้เวลาเย็น ผู้คุมก็พานายโจรออกมาเพื่อจะนำไปประหารชีวิตตามรับสั่ง แต่ขบวนแห่ต้องเดินผ่านไปทางบ้านเศรษฐีผู้หญิง ซึ่งมีทรัพย์สินมามากมาย เศรษฐีมีบุตรสาวคนหนึ่ง เป็นที่รักและหวงเป็นที่สุด ชื่อ "นางโศภณี" แต่ท่านเศรษฐีมียอมให้ชายใดได้แลเห็นบุตรสาวของเขาได้เลย แม้จะไปไหนมาไหน หรือจะออกนอกกำแพงสวนก็ลำบาก เนื่องจากแม่นมผู้ที่เคยเลี้ยงดูนางโศภณีมา และเป็นผู้ที่ชาวบ้านพากันนับถือว่าเป็นผู้ที่รอบรู้เหตุการณ์ในภายหน้าได้ดั่งนั้น เคยทำนายก่อนที่นางจะตายด้วยความชราว่า

"นางโศภณี จะเป็นหญิงงามที่คนทั่วพระนครจะชื่นชอบ แต่นางจะต้องฆ่าตัวตายเพราะคนที่นางหมายปอง"

นับตั้งแต่นั้นมา ท่านเศรษฐีก็คอยสอดส่องดูแลบุตรสาว มิให้ใครได้เห็น เว้นก็แต่นางคนรับใช้ส่วนตัวในบ้าน

อันมนุษย์นั้น จะหนีกฎแห่งกรรมไปไม่ได้เป็นอันขาด ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม ฉะนั้นในเย็นวันที่จะนำนายโจรไปประหารชีวิตเผอิญเพลิงไหม้ขึ้นในบ้านของท่านเศรษฐี ทางด้านที่เป็นที่อยู่ของพวกผู้หญิง เลยทำให้พวกผู้หญิงรวมทั้งนางโศภณีก็ต้องหนีออกจากห้อง มาพักรวมกันอยู่ที่ห้องที่อยู่ติดถนน และในถนนเวลานั้นมีผู้คนแน่นไปหมด มีเสียงพูดคุยไปตามทาง มีแต่คำกล่าวขานถึงแต่นายโจรที่ปล้นสะดมคนทั้งหลายในเมือง และมีรับสั่งจากพระราชโองการให้ประหารชีวิตเสีย

ขณะนั้นนางโศภณีแอบดูอยู่ที่หน้าต่าง และเมื่อขบวนแห่นายโจรผ่านหน้าต่างไปนั้น ใบหน้าของนายโจรซึ่งชื่ออุฐสูงเสมอกันกับใบหน้านางโศภณีพอดี นางจึงรีบวิ่งไปหาบิดา พลาญพูดว่า

"ท่านพ่อ

ท่านพ่อรีบไปขอเข้าเฝ้าพระราชแล้วทูลขอภัยโทษให้ปล่อยนายโจรผู้
นั้นเสียเถิด" "อะไรนะลูก" ท่านเศรษฐีตกใจ
เมื่อได้ยินคำพูดของบุตรสาว แล้วพูดขึ้นว่า

"นั่นคือ หัวหน้าโจร ที่พระองค์ทรงจับตัวมาได้ และรับสั่งให้นำตัวไปประหาร
แล้วพ่อสำคัญอย่างไรเล่าลูก ถึงจะได้มีหน้าเขาไปขอภัยโทษให้แก่มัน"

นางโศภณี ได้ฟังบิดาพูดเช่นนั้น นางก็เป็นทุกข์เป็นร้อน และพยายามพูดอ่อนวอนบิดาว่า
"ทรัพย์สินของเราก็มีมากมายนี่พ่อ ลูกเกิดรักนายโจรผู้นั้นเสียแล้ว"

ฝ่ายท่านเศรษฐี เมื่อเห็นลูกสาวมีอาการเช่นนั้นก็รู้สึกแค้นใจนางว่า
ถ้าไม่ได้ตั้งที่นางขอแล้วนางคงจะยอมตาย ตัวเองก็คงจะทนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้เช่นกัน
ดังนั้นท่านเศรษฐีจึงรีบเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินทูลขอด้วยสำเนียงอันสิ้นพราดด้วยความเศร้าว่า

"ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ข้าพระองค์ขอถวายทรัพย์สินเป็นจำนวนสี่แสน
เพื่อประทานอภัยโทษนายโจรให้หลุดพ้นจากพระราชอาญาครั้งนี้ พระเจ้าคะ" พระเจ้าแผ่นดิน รู้สึกแปลกพระทัย
ทรงดำริว่า

"ไอ้โจรนั้นมันก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้มาก ปล้นฆ่าชิงทรัพย์ สร้างความเดือดร้อนไปทั่วเมือง
และมันยังทำลายทหารหลวงของชาติต้องล้มตายไปมากมาย ข้ามิสามารถปล่อยมันได้เป็นอันขาด
เจ้าจงกลับไปเสียเถิด"

ท่านเศรษฐีได้ฟังรับสั่งเช่นนั้น

ก็เห็นว่าจะทูลขอต่อไปก็ไม่มีประโยชน์
แต่ก็ยังมิหยุดรำพันวิงวอนขอด้วยน้ำตาว่า

"ถ้าตนทูลขอชีวิตนายโจรไม่ได้

บุตรสาวของตนก็จะฆ่าตัวตายตามนายโจรไปในครั้งนี้ด้วย
ซึ่งตนก็ไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ได้หากขาดบุตรสาว"

ถึงแม้ท่านเศรษฐีจะอ่อนวอน และกล่าวอย่างไรก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรทั้งสิ้น
ท่านเศรษฐีจึงร้องไห้กลับไปยังบ้านของตน แล้วเล่าความทุกอย่างให้บุตรสาวฟัง

"ลูกเอ๋ย พ่อได้พยายามทุกทางแล้วแต่ก็ไม่สำเร็จ พระราชาไม่ทรงโปรดฯ สิ่งที่เราถวายพระองค์
มาเถอะลูก เราจึงไปตายด้วยกัน"

ฝ่ายพนักงานผู้คุมตัวนายโจรไปประหารนั้น ก็จัดการลงโทษตามพระราชกำหนด
นายโจรทรมานด้วยจิตใจอันเข้มแข็ง ไม่แสดงอาการเจ็บปวดแต่อย่างใด แต่เมื่อมีคนเล่าให้ฟังถึงนางโศภณี
นายโจรกลับอดใจไว้ไม่ไหวก็ร้องไห้ออกมาปานจะขาดใจ
ชั่วคราวนายโจรกลับหัวเราะด้วยเสียงอันดังราวกับอยู่ในงานฉลอง
จนเสร็จสิ้นการประหารเสียงของนายโจรจึงเงียบลงไปทันใด

เมื่อนางโศภณีรู้ว่านายโจร นางก็เสียใจเป็นอันมาก
และตั้งใจจะเผาตัวเองในกองเพลิงที่เผาศพชายผู้ซึ่งไม่ได้เป็นสามี และไม่เคยพูดคุยกันเลย

นางโศภนีนีจึงสั่งคนให้ขุดหลุมขึ้นหลุมหนึ่ง แล้วนำกิ่งไม้มาเรียงเป็นตาราง ใส่ฟืนและเชื้อเพลิง นางจึงนำเอาศพของนายโจรสโลมนำมาฝังก่อนที่นางจะวางลงไปหลุมนั้น นางโศภนีนีกล่าววิงวอนขอพร เทพเจ้า แล้วตนจึงลงไปนั่งบนตารางเชื้อเพลิงแล้วนางก็จุดไฟขึ้นเผานายโจรและตนเอง แต่เมื่อไฟได้ลุกขึ้นแล้วนั้น ผู้ใดจะเห็นร่างของนางขยับเขยื้อนก็ไม่มี

เมื่อบุตรสาวต้องมอดไหม้ตายไปในกองเพลิงแล้ว ท่านเศรษฐีร้องไห้หน้าตาปานจะเป็นสายเลือด ไม่นานท่านเศรษฐีก็ฆ่าตัวตายตามบุตรสาวไปด้วยการเชือดคอ

เวตาลหยุดหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง พระธรรมวัชรราชบุตร ทรงเก็บความสงสัยไว้ไม่อยู่ก็ทูลถามพระราชบิดาว่า

"เสด็จพ่อ นายโจรจะตายแล้วยังหัวเราะเสียงลั่น ด้วยเหตุอันใดพระเจ้าค่ะ"

พระเจ้าวิกรมมหาราชเห็นราชบุตรสงสัย พระองค์จึงตอบไปว่า

ก็หัวเราะในความบ้าเหลือเกิน ของนางโศภนีนีนั้นไงลูก"

เวตาลได้ยินก็หัวเราะออกมา พลังพูดว่า

"หม่อมฉันขอบพระทัยฝ่าบาท พะยะค่ะ ที่ทรงปล่อยหม่อมฉันออกจากยามอันคับแคบอีกครั้ง คำถามที่พระราชบุตรถามนี้แหละเป็นคำถามที่หม่อมฉันกำลังจะถามพระองค์อยู่พอดี พะยะค่ะ แต่ความเขาพระทัยของพระองค์ก็ยังผิดอยู่ดี เพราะนายโจรร้องไห้เนื่องจากมองไม่เห็นช่องทางใดที่จะตอบแทนน้ำใจของนางโศภนีนี และที่นายโจรหัวเราะนั้นเป็นเพราะนายโจรคิดถึงความไม่เท่ากันของมนุษย์ต่างหาก ฮะ ฮะ ฮะ ทูลลาที่ละพะยะค่ะ"

ครั้งนี้พระเจ้าวิกรมมหาราชทรงรู้แล้วว่า เวตาลขี้โกง จะหนีไปดื้อๆจึงปลดยามออกจากพระอังสา แล้วเอาลงมาไว้ที่พระกรและทรงหนีไปไว้นั้น แต่ก็ไม่มีประโยชน์อันใด เพราะเวตาลหลุดออกจากยามได้โดยง่ายตายอีกตามเคย และลอยตัวหัวเราะก้องฟ้ากลับไปยังต้นอโศกตามเดิม